

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Mylan Healthcare GmbH** (dříve Abbott Products GmbH), se sídlem Freundallee 9A, Hannover, Spolková republika Německo, zast. JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem, se sídlem Duškova 164/45, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 5 Ad 24/2010 – 113, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 5 Ad 24/2010 – 113, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyššímu správnímu soudu byla dne 5. 8. 2015 doručena kasační stížnost žalovaného (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2015, č. j. 5 Ad 24/2010 – 113, kterým soud ve výroku I. zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 16. 8. 2010, č. j. MZDR36406/2010, a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení a ve výroku II. městský soud současně rozhodl o náhradě nákladů řízení žalobkyni. Správní orgán prvního stupně v daném případě rozhodl o stanovení výše a podmínek úhrady řady léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky náležejícími do referenční skupiny č. 21/1 – antiadrenergní látky působící centrálně i periferně, p.o. (kromě prazosinu), přičemž stanovil pro tuto referenční skupinu základní úhradu ve výši 4,1286 Kč za obvyklou denní terapeutickou dávku (ODTD). Navazujícími výroky zařadil posuzované léčivé přípravky (mj. i léčivý přípravek CYNT) do referenční skupiny č. 21/1 a změnil výši a podmínky jejich úhrady ze zdravotního pojištění.

[2] Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatel současně navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle ustanovení § 107 odst. 1 s. ř. s.

[3] V odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel v první řadě odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 3 Ads 48/2010 – 198, kterým soud v obdobné věci vyhověl návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne

13. 11. 2009, č. j. 7 Ca 332/2008 – 66. Následně stěžovatel odkázal na jiné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, rovněž v obdobné věci, a to na usnesení ze dne 6. 5. 2015, č. j. 5 Ads 76/2015 – 43, kterým soud naopak návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č. j. 8 Ad 19/2010 – 134, zamítl. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na některé skutečnosti, na které zdejší soud podle názoru stěžovatele v posledně zmíněném usnesení nebral zřetel.

[4] Stěžovatel upozornil, že kasační stížností napadený rozsudek městského soudu napadá základní principy a pravidla řízení o stanovení, resp. změně výše a podmínek úhrady z veřejného zdravotního pojištění pro léčivé přípravky a potraviny pro zvláštní lékařské účely. Vzhledem k tomu, že stále probíhá – tj. není pravomocně ukončena řada správních řízení vedená v souladu s bodem 5. přechodných ustanovení zákona č. 298/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 298/2011 Sb.“), dle znění zákona o veřejném zdravotním pojištění účinného do 30. 11. 2011, je napadený rozsudek městského soudu způsobilý ovlivnit průběh těchto řízení a vyvolat značnou právní nejistotu účastníků těchto řízení.

[5] Stěžovatel současně podotkl, že převážná část argumentů žalobkyně, která je totožná se značnou částí argumentů odvolatelů ve správních řízeních proti rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o stanovení výše a podmínek úhrad z veřejného zdravotního pojištění, je často účelová, mající za cíl a následek zdržení právní moci nebo vyvrácení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, aby nadále alespoň několik měsíců platila úhrada stanovená podle předcházejících právních předpisů, případně úhrada platná před pravomocně provedenou revizí systému úhrad. Ve správních řízeních vedených podle právních předpisů před provedenou novelizací dochází k neustálým změnám skutkového stavu způsobeným kromě jiného novými vědeckými poznatky, přičemž dochází k opakovanému vracení věci správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

[6] Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by mělo za následek, že na rozhodnutí stěžovatele by se po dobu řízení o kasační stížnosti nahlíželo, jakoby zrušeno nebylo, tudíž by nebyl povinen bezodkladně ve věci rozhodnout. Stěžovatel přitom vyšel z předpokladu, že v důsledku vydání zrušujícího rozsudku městského soudu by měl ve věci opětovně urychleně rozhodnout, ačkoli mu správní soud nevysvětlil, jak má dále postupovat, pokud má zajistit plnou úhradu přípravku s nejnižší cenou za ODTD a zároveň stanovit základní úhradu, která je shodná pro celou referenční skupinu. Pokud by měl postupovat bez použití koeficientů, nedodržel by všechny požadavky na stanovení základní úhrady dané zákonem, nadto by následně mohl Nejvyšší správní soud dospět ke zcela opačnému závěru než městský soud, což by opět narušilo právní jistotu účastníků řízení.

[7] Žalobkyně se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 13. 8. 2015. Žalobkyně v první řadě uvedla, že tvrzení stěžovatele týkající se účelovosti argumentů účastníků správních řízení je nepravdivé a ničím nepodložené a dokládá přezíravost stěžovatele k argumentům a námitkám těchto účastníků. Tvrzení stěžovatele, že stále probíhá řada správních řízení vedených v souladu s bodem 5. přechodných ustanovení zákona č. 298/2011 Sb., pak dokládá, že stěžovatel i správní orgán prvního stupně zásadním způsobem nedodržujícím zákonné lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí zákonem č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (75, resp. 165 dnů), zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jakož i směrnicí Rady č. 89/105/EHS, o průhlednosti opatření upravujících tvorbu cen u humánních léčivých přípravků a jejich začlenění do oblasti působnosti

pokračování

vnitrostátních systémů zdravotního pojištění (90, resp. 180 dnů). Závaznost lhůty dle výše uvedené směrnice potvrdila i judikatura Soudního dvora Evropské unie. Déletrvajícím prodloužením stěžovatele s vydáním rozhodnutí přitom nemůže být způsobeno jakýmkoli účelovými snahami účastníků správních řízení.

[8] Dle názoru žalobkyně vyvolává značnou právní nejistotu účastníků řízení právě zmíněné mnohonásobné překročení zákonných lhůt. Stěžovatel se proto nemůže domáhat odkladného účinku s odkazem na stav, který spolu se správním orgánem prvního stupně způsobil. Není přitom zřejmé, jak by mohlo přispět k právní jistotě účastníků řízení, pokud by stěžovatel v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti postupoval v jiných řízeních obdobným způsobem před vlastním meritorním rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Veřejný zájem vyžaduje, aby správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, a aby nadále nepostupoval způsobem, který byl pravomocným rozsudkem soudu shledán nezákonným.

[9] V závěru svého podání odkázala žalobkyně na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v již stěžovatelem citovaném usnesení ze dne 6. 5. 2015, č. j. 5 Ads 76/2015 – 43, a na navazující rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, podle které obdobné návrhy stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byly ve shodných věcech zamítnuty. S ohledem na uvedené se žalobkyně domnívá, že v posuzovaném případě nejsou dány zákonné důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud po posouzení návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že podmínky pro jeho přiznání nejsou naplněny. Nejdříve je vhodné připomenout, že podle ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., jež se použije přiměřeně i na otázku odkladného účinku kasační stížnosti na základě ustanovení § 107 odst. 1 téhož zákona „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

[11] Jak uvedli stěžovatel i žalobkyně, Nejvyšší správní soud o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodoval již v minulosti v obdobné věci vedené pod sp. zn. 5 Ads 76/2015. Nutno také dodat, že argumentace stěžovatele v této věci je téměř totožná s argumentací účastníků řízení v dříve zmíněné věci a Nejvyšší správní soud se s ní velmi podrobně vypořádal ve svém usnesení ze dne 6. 5. 2015, č. j. 5 Ads 76/2015 – 43 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto usnesení jsou dostupná na www.nssoud.cz). Lze proto i v posuzovaném případě plně odkázat na citované usnesení, v němž zdejší soud konstatoval následující:

[12] *Návrh stěžovatele, který je správním orgánem, je třeba hodnotit ve světle názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49, publikovaném pod č. 1255/2007 Sb. NSS (byť k částečně odlišné právní úpravě): „S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.“ V citovaném rozhodnutí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu příkladmo uvádí jako relevantní situaci pro udělení odkladného účinku případy vrácení řídicího oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod.*

[13] *Nejvyšší správní soud dále v usnesení ze dne 15. 7. 2009, č. j. 6 Ads 87/2009 – 49, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jakožto nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má proto*

ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy. Stále totiž platí, že podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu veřejným subjektivním právům. Postavení žalovaného správního orgánu, jemuž soudní řád správní přiznal legitimaci podat kasační stížnost jako orgánu moci vykonané, spíše ale nasvědčuje tomu, že poskytnutím legitimace k podání kasační stížnosti správnímu orgánu se vyjadřuje zájem na efektivitě působení objektivního práva a jednotě a zákonnosti rozhodování krajských soudů ve správním soudnictví. Z tohoto hlediska je nutno nazírat i na návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu.

[14] Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až případný meritorní výrok o kasační stížnosti. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocným rozhodnutím krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci správního soudnictví. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

[15] Podrobný rozbor judikatury, která se zabývá otázkou přiznání odkladného účinku kasační stížnosti na návrh správního orgánu, provedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 20, dostupném na www.nssoud.cz. Konstatoval zde, že Nejvyšší správní soud zpravidla přiznává kasační stížnosti správního orgánu odkladný účinek tehdy, jestliže skutečně hrozí vznik stavu právní nejistoty – tedy vydání nového správního rozhodnutí s obsahově odlišným výrokem a následné „obžvlnutí“ rozhodnutí původního, zrušeného krajským či městským soudem. Tato situace nastává zejména v případech, kdy soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotné právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného. Pak by skutečně pozdější vyhovění kasační stížnosti zákonitě vedlo k existenci dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci.

[16] Naopak odkladný účinek nepřiznává Nejvyšší správní soud na návrh správního orgánu zpravidla tehdy, jestliže důvody zrušení správního rozhodnutí soudem jsou pouze procesního rázu a správnímu orgánu nic nebrání v tom, aby – po doplnění dokazování, poskytnutí účastníkovi možnosti se vyjádřit apod. – případně rozhodl ve věci stejně, jako to učinil ve zrušeném rozhodnutí. V takovém případě je totiž hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí v téže věci méně pravděpodobná (byť ani zde ji nelze vyloučit, jelikož po odstranění procesních vad může pochopitelně správní orgán zjištěný skutkový stav vyhodnotit odlišně).

[17] I přes uvedené zobecnující závěry však ani podle citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 20, nelze tato základní pravidla uplatňovat absolutně. V konkrétních případech totiž mohou rozhodné skutkové a právní okolnosti vést Nejvyšší správní soud k odlišným závěrům o tom, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti či nikoliv.

[18] Pokud jde o stěžovatelem tvrzené skutečnosti a důvody pro přiznání odkladného účinku, nelze přijmout argumentaci, podle níž by se v důsledku právního názoru vysloveného městským soudem v projednávané věci musela nutně změnit základní pravidla řízení o stanovení či změně výše a podmínek úbrady z veřejného zdravotního pojištění pro léčivé přípravky a potraviny pro zvláštní lékařské účely. Povinnost správního orgánu řídit se právním názorem krajského (městského) soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku se vztahuje pouze na další řízení před správním orgánem v konkrétní posuzované věci (§ 78 odst. 5 s. ř. s.) a nelze ji bez dalšího vztahovat na jiné, byť obdobné případy v situaci, kdy byla proti danému rozsudku krajského (městského) soudu podána kasační stížnost a kdy správní orgán důvody, proč se hodlá odchýlit od názoru krajského (městského) soudu vysloveného v jiné věci, řádně zdůvodní. Nelze tak bez dalšího konstatovat, že by správní orgány byly

pokračování

bez dalšího povinný postupovat před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti stěžovatele podle názoru vysloveného v napadeném rozsudku městského soudu i v jiných věcech.

[19] *Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti navíc nelze dosáhnout dočasné změny či „neexistence“ právního názoru již jednou vysloveného v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči kasační stížnosti napadenému zrušujícímu rozsudku krajského (městského) soudu má pouze ten důsledek, že se na rozhodnutí správního orgánu hledí po dobu řízení o kasační stížnosti, jakoby zrušeno nebylo. To mj. znamená, že správní orgán nemá povinnost v dané konkrétní věci vydat do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti nové rozhodnutí. Právní názor vyslovený krajským (městským) soudem ve zrušujícím rozsudku však zůstává přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nedotčen, je tedy pouze na správním orgánu, jakým způsobem bude postupovat v jiných obdobných věcech. Jinými slovy, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nelze dosáhnout toho, aby právní názor již jednou vyslovený v pravomocném rozsudku krajského (městského) soudu přestal po dobu řízení o kasační stížnosti „existovat“. Naopak je povinností správních orgánů tento právní názor zohlednit a vypořádat se s ním i při rozhodování v obdobných věcech, byť s tímto názorem nemusejí nutně souhlasit (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 5 Afs 3/2013 – 34, dostupné na www.nssoud.cz).*

[20] *Rovněž nejsou v nynějším případě naplněny shora specifikované podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v „nenabraditelné újmě“ srovnatelné s tou, jaká byla příkladno vyjmenována v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49. V projednávané věci nelze hovořit o případě porovnatelném např. s „vrácením řidičského oprávnění duševně choré osobě“, „vystavením zbrojního průkazů nebezpečnému recidivistovi“ apod., kteréžto příklady jsou uvedeny v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a byly bojně citovány i v pozdějších rozhodnutích zdejšího soudu.*

[21] *Pro úplnost lze rovněž poznamenat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v nynější věci může mít jen stěžejní vliv na právní názor, který městský soud zaujme v jiných řízeních o žalobách proti rozhodnutím stěžovatele, jejichž možnou existenci stěžovatel naznačuje ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku, když upozorňuje na další správní řízení, jejichž účastníci mohou mít obdobný právní názor a věcný zájem jako žalobce.*

[22] *[...] Je přitom nepochybné, že kasační stížností napadený rozsudek městského soudu patří do skupiny rozhodnutí krajských soudů, která správní orgán zavazují právním názorem týkajícím se posouzení hmotné právních otázek, který je odlišný od právního názoru zastávaného správními orgány v rozhodnutích, která žalobce napadl správní žalobou.*

[23] *Jak tedy uvedl Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 20, může v daném případě brožit zvýšené riziko vzniku dvou různých či dokonce protichůdných rozhodnutí stěžovatele v těchto věcech, pokud by stěžovatel vydal, vázán právním názorem městského soudu, nové rozhodnutí a následně by v řízení o kasační stížnosti došlo ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu. I přesto však, s ohledem na skutečnosti uvedené v tomto usnesení, Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném konkrétním případě tato brožba nabyla té míry, že by byla naplněna podmínka vzniku kvalifikované újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.*

[24] *Jako kvalifikovanou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. totiž nelze hodnotit pouze tu skutečnost, že by stěžovatel musel žalobci případně vyhovět v předmětném správním řízení, popř. promítnout právní názor městského soudu do dalších správních řízení. Stěžovatel přitom naznačuje (odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, č. j. 3 Ads 48/2010 – 198, jímž Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2009, č. j. 7 Ca 332/2008 – 66) pouze to, že by mohlo dojít ke změně stávajícího systému určení úhrad, nijak však netvrdí, že by došlo ke „zhroutilí“ tohoto systému apod., ani výslovně nespecifikuje, že by došlo ke závažnému ohrožení konkrétního veřejného zájmu, který je povinen hájit.*

[25] *V návaznosti na již uvedené Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že již v usnesení ze dne 3. 12. 2012, č. j. 5 As 144/2012 – 27, uvedl: „Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Nemůže být tedy prostředkem - jak fakticky zamýšlí stěžovatel - který by měl odvrátit účinky pravomocného rozhodnutí pouze z důvodu stěžovatelem namítané a hypoteticky možné věcné nesprávnosti rozhodnutí, kterému by se však do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu musela přizpůsobit správní praxe stěžovatele, a z důvodu neustálené rozhodovací praxe správních soudů. Takto extenzivní užití institutu odkladného účinku by vyžadovalo faktické předběžné posouzení pravděpodobného úspěchu kasačních námitek.“*

[26] *Pokud stěžovatel argumentuje zájmem na právní jistotě účastníků řízení, potažmo zmiňuje, že nepřiznání odkladného účinku může mít za následek újmu na právech jednotlivých účastníků řízení, je třeba přiměřeně zohlednit závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 1 As 79/2008 – 105, publikovaném pod č. 2197/2011 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení nemůže správní orgán v soudním řízení, a to ani v řízení o kasační stížnosti, „hájit“ zájmy některých účastníků správního řízení; je tomu tak zejména z toho důvodu, že správní orgán hájí v soudním řízení zákonost svého rozhodnutí, nikoliv partikulární zájmy účastníků správního řízení, o nichž svým rozhodnutím rozhodl. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž dovedl, že tato premisa se plně promítá též do interpretace podmínek přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k návrhu žalovaného správního orgánu ve smyslu § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., co se týče interpretace „nenahraditelné újmy“ pro stěžovatele – žalovaný správní orgán. Přitom dle daného usnesení osoba zúčastněná na řízení, které rozhodnutí krajského soudu neprospívá, může svá práva hájit podáním vlastní kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), a to případně spojené též s návrhem na vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).*

[27] *V nynějším případě, který se od případu pojednávaného v citovaném usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 10. 2008, č. j. 1 As 79/2008 – 105, liší tím, že stěžovatel „hájí“ zájmy účastníků (zejména) jiných správních řízení, než které je předmětem stávajícího soudního přezkumu, lze poznamenat, že újmu na právech těchto účastníků stěžovatel nijak nespecifikuje. [...]*

[28] *Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že mu z návrhu stěžovatele není zřejmé, jak přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přispěje k právní jistotě účastníků správního řízení, které bylo vázáno zákonem stanovenými lhůtami pro vydání rozhodnutí, přičemž tyto lhůty již zřejmě byly překročeny.*

[29] *Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že veškeré důvody, pro které se stěžovatel domáhá přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti, byly judikaturou Nejvyššího správního soudu shledány jako neopodstatněné. Jak vyplývá ze shora uvedené rozsáhlé citace, Nejvyšší správní soud se v usnesení ze dne 6. 5. 2015, č. j. 5 Ads 76/2015 – 43 (na které ostatně navázalo i usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2015, č. j. 4 As 124/2015 – 49), vypořádal i se skutečnostmi, o kterých stěžovatel mylně tvrdí, že na ně nebyl zdejším soudem brán zřetel. Nejvyšší správní soud přitom nevidí důvod, proč by se měl od výše citovaných a podrobně popsanych závěrů v posuzovaném případě odchýlit.*

[30] *Nadto výše uvedené závěry potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, v němž rovněž dospěl k právnímu závěru, že „brozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 a § 107 s. ř. s.).“ Samotné obavy stěžovatele, že zde budou existovat dvě protichůdná správní rozhodnutí v téže věci v případě vyhovění jeho kasační stížnosti, proto nemohou odůvodnit přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.*

[31] *S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 73 odst. 2*

pokračování

téhož zákona zamítl. Nutno nicméně dodat, že tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nikterak nepředjímá své budoucí meritorní rozhodnutí v této věci.

P o u ě e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu